

Thư ngỏ đầu năm mới 2022 của Đức Giám Mục

“SỐNG ĐỨC TIN TRONG THỜI ĐẠI CORONA” phần II - Hãy bắt đầu bằng việc dọn mình chết lạnh của người Công giáo -

Giám Mục Giáo Phận Kyoto
Phaolô Otsuka Yoshinao

■ **Lời mở đầu**

Với thư ngỏ đầu năm mới năm nay “Sống đức tin trong thời đại Corona”, Cha muốn gọi đến chúng con một vài gợi ý cụ thể về, “những việc làm chuẩn bị cho ngày cuối cùng của cuộc đời mình”, hoặc có thể nói là “việc dọn mình chết lạnh”. Xã hội Nhật Bản ngày càng gia tăng về số lượng lão hóa dân số kết hợp với việc giảm dần số lượng trẻ em, những người lớn tuổi ngày càng suy nghĩ đến việc “dọn mình chết lạnh” và sống cho có ý nghĩa hơn để khỏi gây phiền hà đến thế hệ trẻ. Thảm họa Corona là cơ hội đặt ra cho con người thời nay - những người chỉ luôn biết sống cho cá nhân và cho các hoạt động kinh tế xã hội. Là người công giáo đang sống trong thời đại Corona, Cha muốn chúng con cần suy nghĩ và sống tích cực hơn bằng nền tảng của Phúc âm trong việc “dọn mình chết lạnh” của mình.

1. Tiếp nhận sự sống dồi dào

“Phần tôi, tôi đến để cho chiêm được sống và sống dồi dào.” (Gn10:10). Để trông mong kì vọng về sự tuyệt vời của lời Chúa nói “sự sống dồi dào”, chúng ta hãy bắt đầu về việc “dọn mình chết lạnh” của chúng con. Lời Chúa nói cho chúng con biết, không phải là kì vọng vào sự dồi dào của cải thành công trần thế nhưng là sự dồi dào ở đời sống vĩnh cửu mai sau. Như thánh Phaolô nói trong thư Côrintô 1 chương 13 câu 12 như sau: *“Bây giờ chúng ta thấy lờ mờ như trong một tấm gương, mai sau sẽ được mặt giáp mặt. Bây giờ tôi biết chỉ có ngần có hạn, mai sau tôi sẽ được biết hết, như Thiên Chúa biết tôi.”*

Vì vậy việc đầu tiên phải làm cho “việc dọn mình chết lạnh” là đưa ra những ký ức còn đang đọng lại trong con người của chúng con, và chúng con sẽ trở thành những học giả đang học về Nước Trời và cũng là những người lấy từ trong kho tàng của mình ra cả cái mới lẫn cái cũ (Mt13:52), những cái cũ là những cái mà chúng con đã đau đớn khi khước từ tình yêu của Thiên Chúa, còn cái mới là những cái mà chúng con đã đáp trả lại lời mời gọi của Chúa Kitô trong việc sống kinh nghiệm Phúc Âm. Dân Do Thái luôn tưởng niệm lại biến cố vượt qua Ai Cập mà cảm tạ Thiên Chúa, vì Ngài đã luôn kiên nhẫn hướng dẫn họ và cho họ biết ngày cứu độ sắp gần đến, mặc dù chính họ đã không vâng lời Ngài. Để chinh đốn lại những ký ức và đối diện với chính mình trong quá khứ, từ trong tim của chúng ta sẽ lại một lần nữa được khơi dậy sống tích cực hướng đến một tương lai hy vọng tươi sáng hơn.

3. Ngôi nhà của Cha đang đợi chúng ta.

Mục đích của việc “dọn mình chết lành” là cảm nhận lại sự hiện diện của các con nơi trần thế này mà cảm tạ ơn Chúa những ơn lành và tình thương mà Ngài đã ban cho các con. Trong bữa tiệc ly Chúa Giêsu nói với các môn đệ như sau: “Trong nhà Cha Thầy, có nhiều chỗ ở” (Gn 14:2), và nhà Cha thầy chính là nơi có sự hiện diện và kết hợp của Ba Ngôi Thiên Chúa, “một ngôi nhà vĩnh cửu ở trên trời” (2 Cr 5:1). Cha thiết tưởng nơi ngôi nhà đó, tất cả chúng ta sẽ được mời gọi, không của riêng ai, và chúng ta sẽ được sống với chính con người của mình vì đó là nơi có sự hiện diện của Thiên Chúa.

Để đến được ngôi nhà của Chúa Giêsu, thì Chúa Cha sẽ qua Chúa Con và Người sẽ ban cho chúng ta một Đấng Bảo Trợ khác đến ở với chúng ta luôn mãi. (Gn14: 15-21) vì chính nhờ Thần Khí Ngài sẽ giúp chúng ta sống đúng với sứ mệnh của mình, vì không ai có thể thay thế sứ mệnh của chúng ta và làm giúp cho chúng ta được, đó chính là ý nghĩa của cuộc sống tại sao mình lại được sinh ra nơi trần thế này, “chỉ có một loài hoa trên thế giới”.

2. Hãy để tâm vào các ngày lễ nghỉ

“Dọn mình chết lành” không chỉ là việc chuẩn bị cho ngày sau cùng của chúng con, nhưng là cách giúp chúng con mở rộng tâm hồn mình để suy nghĩ và bước đi hướng đến sự sống vĩnh cửu. “*Người hãy nhớ ngày sa-bát, mà coi đó là ngày thánh.*” (Xh 20:8), vì đó là ngày mà mười điều răn của Thiên Chúa muốn con người phải ghi nhớ những kì công mà Ngài đã tạo dựng. Như sách Sáng Thế có nói; “*Lúc khởi đầu, Thiên Chúa sáng tạo trời đất.*” (St1:1) “*Phải, chẳng bao lâu nữa Ta sẽ đến.*” A-men, *lạy Chúa Giê-su, xin ngự đến!*” (Kh 22:20), và nó được kết thúc sau lời hứa của Thiên Chúa và lời khẩn cầu của chúng ta. Câu Thánh Vịnh của Vua Đavít khi nói về ngày nghỉ thì được ghi như sau; “*Chúa là mục tử chăn dắt tôi, tôi chẳng thiếu thốn gì. Trong đồng cỏ xanh tươi, người cho tôi nằm nghỉ. Người đưa tôi tới dòng nước trong lành*” (Tv 22:20). Chúa Giêsu đã hứa với chúng ta sự an nghỉ của đời sống vĩnh cửu như sau: “*Tất cả những ai đang vất vả mang gánh nặng nề, hãy đến cùng tôi, tôi sẽ cho nghỉ ngơi bồi dưỡng. Anh em hãy mang lấy ách của tôi, và hãy học với tôi, vì tôi có lòng hiền hậu và khiêm nhường. Tâm hồn anh em sẽ được nghỉ ngơi bồi dưỡng. Vì ách tôi êm ái, và gánh tôi nhẹ nhàng.*” (Mt 11: 28-29)

Mục đích trời đất khi được sáng tạo là để Thiên Chúa và loài người cùng chung sống hạnh phúc trên trần thế này (St 2:1-3), chính vì thế mà Thiên Chúa đã dùng thời gian để thể hiện lịch sử cứu độ của mình trong Chúa Giêsu là Alpha và Omêga (Kh 1:8). Ngài sẽ lại đến trong vinh quang để hoàn tất chương trình cứu độ của mình, để tất cả mọi loài trong vũ trụ này sẽ đến thời viên mãn trong sự nghỉ ngơi của vạn vật.

“*Anh em đã lãnh nhận ân huệ của Thiên Chúa, thì đừng để trở nên vô hiệu*” (2Cr 6:1-2), và niềm vui của ngày sau hết sẽ được đền bù gấp trăm lần (Mc 4:20).

3. Hãy chiêm ngắm đức tin hoàn hảo của Chúa Giêsu

Khi đến tuổi 60 thánh Phaolô đã viết như sau; *“Nói thế, không phải là tôi đã đoạt giải, hay đã nên hoàn thiện đâu; nhưng tôi đang cố gắng chạy tới, mong chiếm đoạt, bởi lẽ chính tôi đã được Đức Ki-tô Giê-su chiếm đoạt..... Tôi chỉ chú ý đến một điều, là quên đi chặng đường đã qua, để lao mình về phía trước. Tôi chạy thẳng tới đích”* (Pl 3:12-14), vì luôn tín thác và chiêm ngắm Ngài, vì Ngài là Đấng hoàn hảo, Đấng khai mào đức tin, Đấng chỉ đường cho tôi để tôi luôn kiên cường và cố gắng chạy tới đích.

Chúa Giêsu Kitô là người cùng đồng hành với chúng con trong việc “dọn mình chết lành”, như trên đường Emmau, Ngài đã lại gần và đi chung với hai môn đệ của Ngài (Lc 24:13-27); vậy chúng con hãy cùng tiến bước với Ngài, chia sẻ với Ngài những kinh nghiệm vấp ngã, thất bại, hối hận của cuộc sống chúng con.

“Nào Đấng Ki-tô lại chẳng phải chịu khổ hình như thế, rồi mới vào trong vinh quang của Người sao?” (Lc 24:26). Và chính Chúa Giê-su cũng đã giải thích cho các môn đệ rằng không thể tránh né sự đau khổ của Đấng Mê-si-a, vì đó là mầu nhiệm của công trình cứu rỗi của Thiên Chúa dành cho chúng ta, nên tất cả mọi sự kiện trong cuộc đời, đều có ý nghĩa riêng của chúng.

Như sách Giảng Viên có ghi như sau: *“Ở dưới bầu trời này, mọi sự đều có lúc, mọi việc đều có thời”* (Gv 3:2) *“một thời để chào đời, một thời để lia thê ; một thời để trồng cây, một thời để nhổ cây”* (Gv 3:2), và mọi kỳ công của Thiên Chúa làm ra đều tốt đẹp, nhưng sau đó cũng được khuyến cáo như sau: *“tuy thế, con người cũng không thể nào hiểu hết được ý nghĩa công trình Thiên Chúa thực hiện trong lịch sử.”* (Gv 3:11) Theo sách ông Gióp, trước khi hàng loạt biến cố xảy đến với ông, *“Đức Chúa đã ban cho, Đức Chúa lại lấy đi: xin chúc tụng danh Đức Chúa!”* (Gióp 1:21) cho dù ông Gióp luôn tin rằng sự sống và cái chết của ông đều nằm dưới quyền của Thiên Chúa, nhưng Thiên Chúa vẫn thử lòng trung tín của ông đối với Ngài ra sao. Thánh sử Luca nói về lòng tin của Đức Mẹ như sau: *“Còn bà Ma-ri-a thì hằng ghi nhớ mọi kỷ niệm ấy, và suy đi nghĩ lại trong lòng”* (Lc 2:19). Vậy Cha cũng khuyên tất cả chúng con đừng hấp tấp và sợ hãi, hãy luôn tin tưởng vào Chúa và hãy tiếp tục việc “dọn mình chết lành của mình”.

4. Hãy hỏi về ý nghĩa sự thinh lặng của Thiên Chúa

Việc “dọn mình chết lành” là sự tĩnh tâm về sự thinh lặng của Thiên Chúa. Thánh Vịnh Than Khóc cũng nói về cảm giác của sự thiếu vắng Thiên Chúa, y như bị Ngài bỏ rơi, và sự hiện diện của Ngài được trộn lẫn với nhau. Như mọi người vẫn thường suy nghĩ, nếu sự thinh lặng của Thiên Chúa vẫn cứ tiếp tục, thì người ta sẽ nghi ngờ về cơn thịnh nộ hoặc sự trừng phạt của Ngài đối với tội lỗi của mình đã gây ra, chính vì vậy mà nhiều người cảm thấy sẽ không thể chịu đựng sự im lặng của Ngài. Vì con người của chúng ta luôn có xu hướng muốn cảm nghiệm Thiên Chúa về mặt tình cảm, nhưng thực chất điều Thiên Chúa mong đợi nơi mỗi người chúng ta là trông cậy nơi Ngài .

Trong bài thơ của bà Margaret F. Powers nói về “Dấu chân Chúa” như sau; Trong giấc mơ bà đã nhìn thấy cuộc đời của bà là cùng được bước đi với Chúa trên bãi biển. Bãi cát có in dấu chân của bà và Chúa, nhưng vì chỉ có một dấu chân duy nhất trong những lúc đau khổ và buồn bã trong cuộc đời, bà đã hỏi Chúa: "Tại sao Chúa lại bỏ rơi con?" Khi đó Chúa thì thầm với bà rằng: "Ta yêu người. Ta sẽ không bao giờ bỏ rơi người. Khi con còn chỉ nhìn thấy một dấu chân thôi, thì lúc đó Ta đã vác con lên lưng ta rồi. "

Ông Gióp đã mất hết tài sản và sức khỏe trong một ngày và nản lòng trước sự thịnh lặng của Thiên Chúa, và ông tiếp tục hỏi Thiên Chúa về những sự kiện bi thảm đó có ý nghĩa gì, nhưng ông đã không được trả lời. Tuy nhiên, sách ông Gióp đã để lại cho chúng ta một bài học này: tất cả những biến cố xảy ra trong cuộc đời của chúng ta, là để chúng ta nhận ra sự hiện diện không thay đổi của Ngài và các việc của Ngài làm. Chính vì thế, chúng không được giải thích theo cách suy nghĩ của con người chúng ta.

Khi chúng con hồi tưởng lại về những đau khổ, những ký ức đen tối trong quá khứ của cuộc đời chúng con. Chúng con đừng hỏi tại sao những chuyện đó lại xảy đến với tôi, nhưng chúng con hãy tự hỏi làm thế nào mà Thiên Chúa vẫn còn yêu thương tôi qua những biến cố đó.

5. Tin xác ngày sau sống lại

Cội nguồn của việc “dọn mình chết lành” là tin vào sự phục sinh của Thiên Chúa. “Tin xác ngày sau sống lại”. Đây là đỉnh cao của việc tuyên xưng đức tin của chúng ta. Khi nghĩ đến sự chết, ai cũng cảm thấy sợ vì đây là cảm giác bình thường của con người. Người Kitô hữu có thể hiểu lý do tại sao phải chết, mà sao cái chết lại phải sợ hãi như vậy, theo các lá thư của thánh Phaolô, ngài nói nguyên do là vì tội lỗi của nhân loại chúng ta gây ra (Rm 5:12-6:14). Bởi vì tội lỗi của con người đầu tiên là A-đam mà tất cả nhân loại được sinh ra, đều nằm dưới sự cai trị của tội lỗi và của sự chết.

Tội là mình muốn trở thành Thiên Chúa, sống bất tuân và tự muốn xa rời Ngài. Hậu quả của tội bất tuân này phá vỡ mối quan hệ giữa con người và Thiên Chúa.

Nhưng vì nhờ cuộc tử nạn và sự chết của Chúa Giêsu mà tội lỗi của nhân loại đã được tha và giao hoà lại với Thiên Chúa. Chính vì thế mà con người bây giờ có thể sống mà không còn phải sợ hãi và lo lắng về cái chết nữa. Thánh Phaolô nói như sau: “*Nhưng sự sa ngã của A-đam không thể nào sánh được với ân huệ của Thiên Chúa. Thật vậy, nếu vì một người duy nhất đã sa ngã, mà muôn người phải chết, thì ân sủng của Thiên Chúa ban nhờ một người duy nhất là Đức Giê-su Ki-tô, còn dồi dào hơn biết mấy cho muôn người.*” (Rm 5:15); và *thật vậy, những đau khổ do sự chết và tội của chúng ta chịu bây giờ sánh sao được với vinh quang ngày Thiên Chúa mặc khải vinh quang của con cái Người (Rm 8:18-19), các con hãy luôn nhớ rằng: khi chúng con “được chìm vào nước thanh tẩy, để thuộc về Đức Ki-tô Giê-su,”* (Rm 6:3) là chúng ta được chìm vào trong cái chết của Người sao? Chúng ta đã lãnh nhận Thần Khí như “*ân huệ mở đầu*” (Rm 8:23), và là người cùng với Thiên Chúa và gọi người là “*Abba Cha ơi*” (Rm 8:15). Và chính nhờ vào sự phục sinh của Chúa Kitô, xác của loài người cũng sẽ được sống lại và hưởng sự sống đời đời trong ngày sau hết (Cr 15:35-49).

6. Xin Cha cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày

Niềm vui lớn nhất của người Kitô hữu là được rước Thánh Thể làm lương thực cho hành trình của cuộc đời mình. Chúa Giêsu nói: *“Ai tin vào tôi sẽ được sự sống muôn đời”* (Gn 6:47), và Ngài còn hứa với chúng ta là *“Ai ăn thịt và uống máu tôi, thì được sống muôn đời, và tôi sẽ cho người ấy sống lại vào ngày sau hết”* (Gn 6:54). Tuy nhiên, mặc dù chúng ta đã nhận được sự cứu rỗi của Thiên Chúa, nhưng chúng ta vẫn còn cả hai khía cạnh "đã" và "vẫn còn". Đó là lý do tại sao Chúa Giê-su đã nuôi dưỡng chúng ta bằng chính thân thể của Ngài như thức ăn cần thiết cho một cuộc sống đầy đau khổ và buồn phiền của chúng con. Như trong Kinh Lạy Cha, chúng con cầu nguyện: *“xin Cha cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày”*, và lương thực này chính là món quà của tất cả các ân sủng mà Chúa ban cho chúng con mỗi ngày, cũng như là bí tích mà chúng con cần cho “hôm nay” khi Cha và chúng con đang ở trong thế gian này.

Hơn nữa, chúng ta được kết hợp với Thiên Chúa vượt trên cả thời gian qua phép bí tích Thánh Thể, chính vì thế, khi tham dự vào sự chết và sự sống lại của Chúa Kitô qua phép rửa tội, và qua phép bí tích Thánh Thể, chúng con *“đã”* được sống trong sự phục sinh của Chúa Kitô trên trời. Với ý nghĩ đó, cả cuộc đời mỗi người trong chúng con, không còn chỉ là một chiếc hộp chứa đựng đầy những hồ sơ hoạt động cá nhân của mình nữa, nhưng là tất cả những gì liên hệ đến sự sống vĩnh cửu của chúng con ở đời sau. Ngay cả khi chúng con không thể còn nhớ về ký ức của chính mình nữa, chúng con phải ghi nhớ rằng, chúng con đã được khắc ghi vào trong trái tim Chúa. Trong việc “dọn mình chết lành”, các con sẽ tận hưởng ngay “bây giờ” sự sống vĩnh cửu với Chúa trong sự ý thức liên tục của dòng chảy từ khoảnh khắc này đến khoảnh khắc khác trong cuộc sống của chúng con hiện nay.

7. Nếu không có tình yêu thì tất cả đều là vô nghĩa.

Trong việc “dọn mình chết lành”, chúng con sẽ hoàn tất đời mình: *“cuộc sống phải như thế này”*. Giống như một thanh niên giàu có kia đã hỏi Chúa Giê-su như sau: *“Thưa Thầy nhân lành, tôi phải làm gì để được sự sống đời đời làm gia nghiệp?”* nhưng đã không có câu trả lời cho câu hỏi của người thanh niên đó, vì sự cứu rỗi của Thiên Chúa là một món quà cho đi chứ không cần sự đáp trả. Điều căn bản còn thiếu ở người thanh niên là anh vẫn còn chưa biết về thế giới của tình yêu, nơi có sự tự do và niềm vui vượt lên trên “thế giới của khát vọng” và “thế giới của lề luật”. Chúa Giêsu khuyên người thanh niên đó hãy từ bỏ gia tài của mình để tình thức với thế giới đó, và Cha khuyên tất cả chúng con hãy cố gắng để tránh khỏi ý thức yêu Chúa vì bản phận, và hãy cẩn thận kiểm điểm lại cái gì đã làm cản trở chúng con trong việc sống cho tình yêu của Thiên Chúa. Các con thân mến các con hãy cố gắng đào sâu lối sống yêu thương đáp lại tình yêu của Chúa một cách tự do.

Bài tán dương về tình yêu của thánh Phaolô (1Cr 13:1-13) ghi như sau: Giả như tôi được ơn nói tiên tri, và được biết hết mọi điều bí nhiệm, mọi lẽ cao siêu, hay có được tất cả đức tin đến chuyển núi dời non, mà không có đức mến, thì tôi cũng chẳng là gì. Giả như tôi có đem hết

gia tài cơ nghiệp mà bố thí, hay nộp cả thân xác tôi để chịu thiêu đốt, mà không có đức mến, thì cũng chẳng ích gì cho tôi. Đức tin, đức cậy, đức mến, cả ba đều tồn tại, nhưng cao trọng hơn cả là đức mến. Chính vì vậy với việc “dọn mình chết lành”, chúng con cần phải ghi nhớ và đem ra thực hành về các “cách thức nói về tình yêu” trong các bài tán dương về tình yêu của thánh Phaolô mỗi ngày.

“Đức mến thì nhẫn nhục, hiền hậu, không ghen tương, không vênh vang, không tự đắc, không làm điều bất chính, không tìm tư lợi, không nóng giận, không nuôi hận thù, không mừng khi thấy sự gian ác, nhưng vui khi thấy điều chân thật. Đức mến tha thứ tất cả, tin tưởng tất cả, hy vọng tất cả, chịu đựng tất cả.” (1Cr 13:4-7)

8. Xin hãy nhớ đến tôi

Những người làm việc “dọn mình chết lành” không phải là những người chờ khi chết, “chờ đợi thời gian” được lên thiên đàng và sống hạnh phúc ở trên đó, nhưng mà có một cái gì đó cần phải được thực hiện. Đó là lời cầu xin Thiên Chúa tha tội cho chúng ta, vì tất cả mọi người trong chúng ta luôn có những “ký ức chưa được giải quyết” và luôn tự biện minh cho mình bằng cách này cách khác, và không thừa nhận những sai lầm của mình đã mắc phải trong quá khứ và thường tự bào chữa cho mình. Một trong hai người bị treo trên thập giá đã nói với Chúa Giêsu khi vừa nghe Ngài cầu nguyện rằng *“Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết việc họ làm”*, thì anh ta liền nói: lạy Chúa khi nào về nước Ngài, xin hãy nhớ đến tôi (Lc 23:42). Liền lúc đó, Chúa Giêsu đã hứa sẽ cứu rỗi và tha thứ cho anh, rồi nói với anh *“hôm nay anh sẽ ở trên thiên đàng với ta”* (Lc 23:43). Việc “dọn mình chết lành” cũng là một con đường để chỉ cho chúng con biết là hãy cầu nguyện, và xin Chúa giống như những gì đã xảy ra với người trộm lành biết ăn năn sám hối này.

“Ai không yêu thương người anh em mà họ trông thấy, ¹thì không thể yêu mến Thiên Chúa ²mà họ không trông thấy” (1 Gn 4:20). Chúng ta là những người cầu xin Chúa tha thứ, thì chúng ta không thể nào từ chối việc tha thứ cho anh chị em của mình. Như trong kinh lạy Cha đã dạy chúng con, chúng con cũng hãy đem ra thực hành *“xin Cha tha tội chúng con như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con”*. Như thánh Phêrô dạy chúng ta rằng *“đối với Chúa, một ngày ví thể ngàn năm, ngàn năm cũng tựa một ngày. Chúa không chậm trễ thực hiện lời hứa, như có kẻ cho là Người chậm trễ. Kỳ thực, Người kiên nhẫn đối với anh em, vì Người không muốn cho ai phải diệt vong, nhưng muốn cho mọi người đi tới chỗ ăn năn hối cải” (2 Pr 3:8-10)*.

Việc “dọn mình chết lành” đó sẽ là khoảng thời gian quý giá để biến tất cả những cuộc gặp gỡ của quá khứ và tương lai trở thành một tình yêu thuần túy. Các con thân mến, Cha muốn khuyên các con rằng, nhiều người trong các con nghĩ rằng tự sức chúng con sẽ làm được tất cả, nhưng thật không đơn giản nếu không có sự giúp đỡ của mọi người. Vậy chúng con hãy mở lòng đón nhận tất cả những ai đang muốn đến để hòa giải với chúng con, hoặc với những người đã qua đời hay không còn có thể gặp trực tiếp được nữa, chúng con hãy xin sự tha thứ đến từ trong trái tim của chúng con, và sự tha thứ của Thiên Chúa đến với họ.

9. Chúa ban niềm vui cho sự trẻ trung của tôi

Khi chúng ta lớn tuổi, tất cả chúng ta đều cảm thấy sự giới hạn về thể lực cũng như sự giảm sút về trí nhớ, nhưng dựa theo đức tin về sự phục sinh của người Kitô giáo mà theo cách nói của thánh Phaolô, đó là dấu hiệu của sự trẻ trung trong nội tâm. *“Cho nên chúng tôi không chán nản. Trái lại, dù con người bên ngoài của chúng tôi có tiêu tan đi, thì con người bên trong của chúng tôi ngày càng đổi mới”* (2 Cr 4:16). Cho nên, phàm ai ở trong Đức Ki-tô đều là thọ tạo mới. (2Cr 5:17) Hằng ngày được trưởng thành, tới tầm vóc viên mãn của Đức Ki-tô. (Eph 4:13), ngày càng trở nên rực rỡ hơn, như do bởi tác động của Chúa là Thần Khí (2 Cr 3:18). Vua Đavít đã tán dương sự nhân hậu của Thiên Chúa như sau; *“ban cho đời người chứa chan hạnh phúc, khiến tuổi xuân người mạnh mẽ tựa chim bằng”* (Tv 103:5); hồi xưa, theo tiếng latin được đọc trước thánh lễ như sau: *“Tôi hướng về Chúa vì Ngài đã ban niềm vui cho sự trẻ trung của tôi”* (*Ad Deum qui laetificat juventutem meam*). Sự trẻ trung bên trong của chúng ta vừa là niềm vui vừa là quà tặng của Thiên Chúa dành cho chúng ta.

Và sự trẻ trung của nội tâm, cũng như là sự đón nhận nước Thiên Chúa ngự trị trong những tâm hồn của một trẻ thơ (Mc 10:14-16), bởi vì trẻ thơ thì cần tình yêu thương vì chúng muốn được đón nhận một tình thương vô điều kiện từ những người xung quanh. Trong tin mừng (Mc 9:42), Chúa Giêsu nói “Những người bé nhỏ”, họ là người có giá trị cao nhất đối với chúng ta. Chúng con đang sống trong một xã hội chỉ ưu tiên cho sự thành công, tính hiệu quả, những người có sức khỏe, còn những người yếu thế, thì lại bị khinh thường hay bị gạt bỏ ra bên ngoài xã hội, ngay cả những người già cũng bị đối xử như vậy. Nhưng theo thánh Phaolô, thì Ngài lại chứng tỏ trong một lời lẽ khác: *“Vi khi tôi yếu, chính là lúc tôi mạnh.”* (2 Cr 12:10)

10. Cuộc sống giản đơn của người Kitô hữu

Cách đối ứng với phương pháp cách tối giản của Yoga là quyết định mọi hoạt động, hoặc tách rời mọi hoạt động. Thánh Phaolô nói như sau: tôi coi tất cả mọi sự là thiệt thòi, so với mối lợi tuyệt vời, là được biết Đức Ki-tô Giê-su, Chúa của tôi. Vì Người, tôi đành mất hết, và tôi coi tất cả như rác, để được Đức Ki-tô (Phl 3:8). Tinh thần tối giản này là một điều rất quan trọng đối với người Kitô hữu chúng ta. Chúa Giêsu đã nói như sau: *“Vi kho tàng của anh ở đâu, thì lòng anh ở đó.”* (Mt 6:21) Vì vậy, cha khuyên chúng con đừng để mình bị ràng buộc về sự giàu có, ngừng ham muốn nhiều hơn, hãy thoát khỏi cái nhìn phù phiếm chỉ biết sống cho cá nhân của mình, nhưng các con hãy kiến tạo cho mình một trái tim luôn biết quan tâm đến những người yếu thế, những người nghèo bị gạt ra bên lề của xã hội.

Thánh Phaolô đã dạy Timôthê như sau: *“Đã hẳn, việc giữ đạo là nguồn lợi lớn đối với ai lấy cái mình có làm đủ. Quả vậy, chúng ta đã không mang gì vào trần gian, thì cũng chẳng mang gì ra được.”* (1 Tm 6:6-7). Việc “dọn mình chết lành” là hướng đến một cuộc sống đơn giản với trái tim hoàn toàn tin thác vào lòng từ bi nhân hậu của Thiên Chúa. (Xem Hiến chế mục vụ về Giáo hội cho thế giới ngày nay số 69) ghi như sau: Chúng ta không phải là người chủ sở hữu các của cải vật chất của mình, mà là người quản lý, nên hãy biết cách sử dụng chúng

cho những người lân cận của mình, hãy trở thành những người phục vụ của Chúa quan phòng. Chính vì vậy những gì Chúa ban cho chúng ta thì đừng cất giữ chúng, để khi cần thiết mới đem ra, nhưng hãy biết nhìn điều gì là quan trọng và ưu tiên hơn, hãy luôn biết phó thác mọi sự vào tình yêu của Thiên Chúa. Vì vậy người Kitô hữu là người luôn biết tìm kiếm “*Nước Thiên Chúa và đức công chính*” (Mt 6:13) “*Vậy, dù ăn, dù uống, hay làm bất cứ việc gì, anh em hãy làm tất cả để tôn vinh Thiên Chúa.*” (1 Cr 10:31)

11. Nữ vương Mẹ nhân lành

Trong lời nguyện nhập lễ “Đức Mẹ hồn xác lên trời” có ghi như sau: Xin cho chúng con hằng biết tin tưởng hướng lòng về phúc lộc quê trời, để mai sau được cùng Thánh mẫu chung hưởng vinh quang. Trong ngắm thứ 4 mùa Mừng cũng được ghi như sau: “*xin cho chúng con cùng được hưởng với Đức Bà trên nước Thiên Đàng*”. Kinh trước khi đi ngủ được đọc như sau: “*Lạy Cha con xin phó linh hồn con trong tay Cha*” (Lc 23:46), và bài hát kết thúc bằng tiếng Latin được dâng lên Mẹ như sau: “*Lạy Nữ Vương Mẹ nhân lành*” làm cho chúng con được sống, được vui, được cậy, thân lạy Mẹ! Chúng con, con cháu E-và ở chốn khách đầy kêu đến cùng Bà, chúng con ở nơi khóc lóc than thở kêu khẩn Bà thương. Hỡi ôi! Bà là Chúa bầu chúng con, xin ghé mặt thương xem chúng con. Đến sau khỏi đày, xin cho chúng con được thấy Đức Chúa Giêsu con lòng Bà gồm phúc lạ. Đức Mẹ Maria sẽ luôn ở với chúng con và cầu xin Con của Mẹ thêm sức cho chúng con, đặc biệt là những người yếu đuối, dễ bị tổn thương, những người bị sỉ nhục, bị gạt ra ngoài xã hội, những người đau khổ.

Lời chào bằng tiếng Latin của một đan sĩ thời trung cổ “*Memento mori*” “*hãy nhớ đến sự chết của bạn*” cũng giống với ý nghĩa “*Memento Domini*” là “*hãy nhớ đến con Chúa ơi*”. Chính vì vậy “*Đừng bao giờ quên, bạn là một con người rồi sẽ phải chết*”, và cũng “*Đừng bao giờ quên vào sự sống của Thiên Chúa!*”

Chúng con đang sống trong một thời đại hoang mang gây ra nhiều nỗi lo lắng vì thảm họa của Corona, Cha khuyên tất cả chúng con hãy bắt đầu bằng việc “*dọn mình chết lành*” của người tín hữu, như một minh chứng sống động về niềm tin phục sinh của chúng con cho người khác.

“*Lạy Chúa xin hãy đến. Xin hồng ân của Thiên Chúa luôn ở với chúng con*”

(1 Cr 16 · 2-23, Kh 22,20-21)

Ngày 1 tháng 1 năm 2022, Thánh Maria Đức Mẹ Chúa Trời (Lễ trọng)

✚ Đức Giám Mục Phaolô Otsuka Yoshinao